

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 118/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom Stanislavom Jakubčíkom, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a 3 a 4, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 26/2011, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 6/2013 a v konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 3/2015, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 3/2015 zo 16. júla 2015 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 6/2013 z 28. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK 1 T 26/2011 z 21. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a 3 a 4, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 26/2011, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 6/2013 a v konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 3/2015, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 3/2015 zo 16. júla 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu zo 16. júla 2015“) v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 6/2013 z 28. novembra 2013 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu z 28. novembra 2013“) v spojení s rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK 1 T 26/2011 z 21. mája 2013 (ďalej len „rozsudok špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), zo spáchania pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) a 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) a 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, pričom za skutky uvedené v bode 1, 6 a 9 rozsudku špecializovaného trestného súdu

z 21. mája 2013 bol odsúdený podľa § 295 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 a 7 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h) Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona ho špecializovaný trestný súd na výkon trestu odňatia slobody súd zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu uložil trest prepadnutia vecí (mobilný telefón, lebo bol použitý na spáchanie trestného činu) a v súlade s § 60 ods. 6 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stal štát. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu špecializovaný trestný súd uložil ochranný dohľad v trvaní 3 rokov.

Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 sťažovateľ podal 3. júna 2013 prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku týkajúcim sa jeho osoby, t. j. čo sa týka výroku o vine za skutky uvedené v bodoch 6 a 9 rozsudku, ako aj výroku o treste, ako aj proti celému konaniu, ktoré tomuto rozsudku predchádzalo.

Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom z 28. novembra 2013 zrušil rozsudok špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestného poriadku“) mu podľa 295 ods. 4 a § 38 ods. 2 a 7 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h) a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona ho na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Najvyšší súd podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona ďalej sťažovateľovi uložil aj trest prepadnutia vecí (mobilného telefónu) a bol mu uložený peňažný trest vo výmere 1 000 € s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 3 mesiace.

V zákonom ustanovenej lehote podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu z 28. novembra 2013, ktorým sa domáhal vyslovenia porušenia zákona v neprospech jeho osoby, zrušenia tohto rozsudku vo výroku o treste týkajúceho sa jeho osoby, ako aj ďalších rozhodnutí na zrušené rozhodnutie

obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a príkázania opätovného prerokovania a rozhodnutia vo veci. Najvyšší súd uznesením zo 16. júla 2015 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol.

Sťažovateľ v rámci dovolania osobitne poukazoval na uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 10/2014 z 23. apríla 2014, ktorým bola pozastavená účinnosť § 58 ods. 5 až 7 a § 63 ods. 6 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“), a to v súvislosti s analýzou prehratých telefonických rozhovorov v spojitosti s ich prepismi, analýzou telefonických kontaktov odsúdených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré boli v tomto konaní kľúčovými dôkaznými prostriedkami. Napriek tomu, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu o dovolaní už bol publikovaný aj nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 10/2014 z 23. apríla 2014, dovolací súd podľa sťažovateľa k uvedenej argumentácii len uviedol, že sa nestotožňuje s jeho názorom, že dôkazy získané postupom podľa § 116 Trestného poriadku (analýza telefonických hovorov a ich prepisov, analýza telefonických kontaktov odsúdeného [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) sú nezákonné a že je mu uvedený nález známy, avšak nemá účinnosť, a keďže v tejto veci boli údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke zabezpečené v čase pred rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie a ústavného súdu, a to plne v súlade s Trestným poriadkom, v žiadnom prípade v nej podľa najvyššieho súdu nie je možné uplatniť tzv. pravú retroaktivitu, ktorá by spätne spôsobila neprípustnosť použitia uvedených dôkazov.

Sťažovateľ uviedol, že sa s uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, a zároveň považoval v tejto súvislosti za potrebné poukázať na právne účinky vyslovenia nesúlady právneho predpisu s ústavou rozhodnutím ústavného súdu, ďalej na skutočnosť, že v rámci trestného konania môže byť takéto rozhodnutie ústavného súdu zároveň *ex lege* dôvodom na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj na závery stanoviska najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013 prijaté v súvislosti s nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 týkajúcim sa ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona časti za bodkočiarkou.

Vzhľadom na uvedené mal podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd v predmetnom konaní konštatovať nezákonnosť dôkazov získaných na základe ustanovenia nesúladneho s ústavou a v kontexte s ďalšími popísanými závažnými pochybeniami mal tento súd zrušiť rozsudok z 28. novembra 2013 a vec vrátiť na jej opätovné prerokovanie a rozhodnutie.

Sťažovateľ považoval za potrebné poukázať na ďalšie podľa neho podstatné chyby, ktorými bolo poznačené konanie pred najvyšším súdom, ako aj konanie pred špecializovaným trestným súdom, ktoré taktiež samy osebe podľa jeho názoru spôsobili porušenie jeho práv a slobôd a na ktoré aktívne v rámci podaných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov poukazoval.

Podanie odvolania proti rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 odôvodnil sťažovateľ podstatnými chybami konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, ale i podstatnými chybami v napadnutých výrokoch rozsudku spočívajúcimi najmä v nejasnosti alebo neúplnosti jeho skutkových zistení, v nevysporiadaní so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a taktiež v pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Ku skutku uvedenému v bode 1 rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013, t.j. vo veci zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že špecializovaný trestný súd sa nevysporiadal so skutočnosťou a nezohľadnil, že sťažovateľ sa priznal k spáchaniu uvedeného skutku a tento úprimne oľutoval, snažil sa poctivo žiť, staral sa o rodinu a podnikanie, a ani skutočnosť, že zo skupiny sa nedalo odísť (čo podľa neho preukazujú výpovede svedkov [REDACTED] a [REDACTED] prezývaného [REDACTED]). V odvolaní zdôraznil, že na páchaní trestnej činnosti skupiny sa nepodieľal, o čom svedčí aj fakt, že zo spáchania iných skutkov, konkrétne skutkov uvedených v rozsudku v bodoch 2, 3, 4, 5, 7, 8 a 10, nebol ani obvinený. Napriek už uvedenému špecializovaný trestný súd nezohľadnil túto poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, tak ako to

urobil pri [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a ďalších. Uvedené pochybenia špecializovaného trestného súdu nenapravil v konaní o odvolaní ani najvyšší súd, z ktorého závermi týkajúcimi sa „*nepriznania poľahčujúcej okolnosti*“ sa sťažovateľ nestotožňuje a podľa neho ide o zjavné porušenie ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, pretože výsledkom zohľadnenia miery závažnosti poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností súdom môže byť len priklonenie sa buď k hornej alebo dolnej hranici trestnej sadzby, a nie nepriznanie poľahčujúcej okolnosti. K náprave uvedeného pochybenia podľa sťažovateľa nedošlo ani v konaní o dovolaní pred najvyšším súdom, a takýto postup súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci je podľa neho znakom arbitrárnosti a predstavuje porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a 3 a 4, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Ku skutku uvedenému v bode 6 rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013, t. j. vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, sťažovateľ uviedol, že má výhrady k právnej kvalifikácii skutku, tak ako ju ustálili súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci. Sťažovateľovi ako obžalovanému sa kládlo za vinu, že trestným činom podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona spôsobil značnú škodu ako člen nebezpečného zoskupenia. Sťažovateľ v prvom rade poukázal na to, že v konaní podľa neho nebolo žiadnym priamym alebo nepriamym dôkazom spoľahlivo preukázané, že by sa uvedeného konania, teda predaja diaľničných známkok zúčastnil, t. j. nebola preukázaná objektívna stránka skutkovej podstaty uvedeného trestného činu. Rozsudok špecializovaného trestného súdu z 23. februára 2012, ale ani rozsudok špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 podľa neho neuvádzajú iný dôkaz ako výpoveď svedka [REDAKOVANÉ]. V tejto súvislosti sťažovateľ zdôraznil, že ani ostatné dokazovanie podľa neho nepreukázalo, že by sa uvedeného činu dopustil, napr. tým, že by sa na diaľničných nálepkách, resp. bločkoch od diaľničných nálepiek našli jeho daktyloskopické stopy alebo DNA, a jediný argument, na ktorom špecializovaný trestný súd založil svoj skutkový záver, je tvrdenie svedka [REDAKOVANÉ] o tom, že do predaja mal byť údajne zapojený, ktoré ale podľa neho vyvracia výpoveď spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ]. Viacerí

vypočutí svedkovia, menovite [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], uviedli, že sťažovateľ im diaľničné známky neponúkol, resp. ho ani nevideli tieto predávať. K výpovediam posledných dvoch menovaných sa špecializovaný trestný súd vôbec nevyjadril, a teda sa s týmito dôkazmi znejúcimi v prospech sťažovateľa nevysporiadal tak, ako to vyplýva z dikcie § 168 ods. 1 Trestného poriadku, a to ako v rozsudku z 23. februára 2012, tak ani v rozsudku z 21. mája 2013. Navyše, samotný odsúdený [REDACTED] na hlavnom pojednávaní 20. mája 2013 priznal, že mal vedomosť o diaľničných známkach, a uviedol aj mená osôb, ktoré predaj sprostredkovali, teda [REDACTED] a [REDACTED], a osoby, ktoré údajne z predaja profitovali ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]), avšak uviedol, že až dodatočne sa dozvedel, aký široký bol biznis so známkami, a pripustil, že aj on mohol dostať peniaze z tohto obchodu, ale bez toho, aby mu to takto bolo vysvetlené. Taktiež z listu [REDACTED], ktorý bol adresovaný špecializovanému trestnému súdu, avšak neodoslaný, ktorý špecializovaný trestný súd pripustil ako dôkaz v konaní a na ktorý sa odvoláva na strane 27 svojho rozsudku z 21. mája 2013, vyplýva, že sťažovateľ s diaľničnými nálepkami nemal čo do činenia, a ak tento dôkaz bol pripustený v neprospech obžalovaných v časti existencie zločineckej skupiny, je sťažovateľ toho názoru, že mal byť rovnako vyhodnocovaný komplexne, a teda aj v prospech jeho osoby v časti týkajúcej sa diaľničných nálepiek. Špecializovaný trestný súd napriek uvedenému a v rozpore s akoukoľvek logikou ustálil skutkový záver, že spáchania skutku v zmysle bodu 6 obžaloby sa dopustil sťažovateľ. V danom prípade sťažovateľ zdôraznil, že je toho názoru, že len z jednej výpovedi chráneného svedka, pokiaľ táto výpoveď nie je verifikovaná ďalšími dôkazmi, nie je možné založiť rozhodnutie o vine. Dôveryhodnosť výpovede svedka [REDACTED] je predmetom samostatnej kapitoly a v súvislosti s jeho osobou bolo opakovane (v rámci záverečných rečí, ale aj v odvolaní napr. [REDACTED] obhajcu obžalovaného [REDACTED]) zdôrazňované, že jeho výpovede sú zavádzajúce a klamlivé. Apeloval aj na skutočnosť, že menovaný bol v minulosti právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Šaľa sp. zn. 7 T 96/02 z 29. januára 2003 pre trestný čin krivej výpovede, a preto je sťažovateľ toho názoru, že jeho výpovede aj v spojitosti s ostatnými okolnosťami treba vyhodnocovať ako nepresvedčivé. Sťažovateľ zdôrazňuje, že čo sa týka vzťahu k diaľničným nálepkám, nebola potvrdená žiadna okolnosť, ktorú tvrdil o osobách zúčastnených na predaji (pozri výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED],

██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████,
██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████,
██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████).

Sťažovateľ v zmysle uvedeného poukázal aj na závery najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2 Tos 4/2009 v podľa neho obdobnom prípade, v ktorom dospel najvyšší súd k záveru, že jeden priamy dôkaz, výpoveď chráneného svedka, musí byť starostlivo overený radom ďalších nepriamych dôkazov potvrdzujúcich vierohodnosť priameho dôkazu o účasti obžalovaných na spáchaní skutkov, pre ktoré sú žalovaní. Sťažovateľ v tomto smere považuje rozhodnutia súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci vrátane uznesenia zo najvyššieho súdu 16. júla 2015 za nepredvídateľné a v rozpore s princípom právnej istoty.

Na druhej strane treba uviesť, že z vykonaných dôkazov bolo možné ustáliť držbu, predaj a manipuláciu s diaľničnými značkami len vo vzťahu k iným obžalovaným či svedkom, menovite napr. k obžalovanému ██████████, ktorý sa k ich predaju priznal už v prípravnom konaní a svoje priznanie potvrdil aj pred súdom, pričom v súvislosti s ich držbou či predajom nikdy nespomenul osobu sťažovateľa. Chránený svedok ██████████, ktorý odovzdal diaľničné značky orgánom činným v trestnom konaní v auguste 2009, ich tiež mal v držbe, predával ich a manipuloval s nimi.

Sťažovateľ následne poukázal na základné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu, pričom zdôraznil, že úmyselné zavinenie páchatel'a sa musí vzťahovať na všetky znaky tejto skutkovej podstaty, ináč nemôže ísť o spáchanie trestného činu podvodu a čin je dokonaný obohatením páchatel'a alebo iného. V predmetnej veci podľa neho z vykonaného dokazovania vyplýva, že absentuje zákonný znak základnej skutkovej podstaty, pretože orgány činné v trestnom konaní nepredložili dôkaz o tom, kto bol uvedený do omylu, a teda komu boli údajne predané diaľničné značky. Sťažovateľ poukázal ďalej na to, že chránený svedok ██████████ už v auguste 2009 oznámil orgánom činným v trestnom konaní, že predával diaľničné značky, pričom mal uvádzať konkrétne miesta predaja, osoby, ktoré ich mali údajne predávať, ako aj ich množstvá. Predmetné diaľničné značky mali byť v obehu

až do februára 2010, t. j. 6 mesiacov, pričom orgány činné v trestnom konaní mali možnosť a pomerne dlhý čas na to, aby preverili pravdivosť výpovede chráneného svedka [REDACTED]. Napriek tomu nebol predložený objektívny dôkaz o tom, či vôbec, resp. koľko bolo v skutočnosti predaných diaľničných nálepiek. Ak by aj teoreticky bola naplnená skutková podstata trestného činu podvodu, mohol tak špecializovaný trestný súd usudzovať len vo vzťahu k dvom diaľničným známkam, ako to vyplýva zo svedeckej výpovede [REDACTED] z 24. novembra 2011, kde uvádza, že diaľničné nálepky boli kúpené na benzínovej pumpe Slovnaft v Senci na dva kamióny, ktoré boli neskôr zadržané políciou pri domovej kontrole, ktorá nesúvisela s týmto trestným činom. Svedok [REDACTED] (na strane 5 v pokračovaní zápisnice z hlavného pojednávania) ďalej uvádza, že mu tieto diaľničné známky nikto z obžalovaných neponúkol na predaj a taktiež si nespomínal ani na ich nominálnu hodnotu, keďže za ne platil spoločne s naftou. Avšak v tejto súvislosti dal sťažovateľ do pozornosti, že uvedené kamióny boli zadržané v januári a ich fotodokumentácia bola vyhotovená o 6 mesiacov neskôr bez prizvania obhajoby, preto nie je vylúčené, že za dané obdobie mohlo dôjsť k manipulácii s pôvodnými diaľničnými známkami a ich výmene za falošné. Z tohto pohľadu sú podľa sťažovateľa tieto dôkazy získané nezákonne a nemalo sa na ne prihliadať. Podľa názoru sťažovateľa sa nemožno preto stotožniť so strohou argumentáciou najvyššieho súdu v dovolacom konaní, že: *„Policajná akcia, pri ktorej boli zaistené kamióny súvisela s inou trestnou vecou, preto námietka o neprizvaní obhajoby neobstoí.“*

Sťažovateľ apeloval v predmetnom konaní, aby najvyšší súd ako súd odvolací posúdil správnosť výroku špecializovaného trestného súdu aj vo vzťahu k ustálenej výške škody. Značnou škodou sa v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok malej škody, t. j. 26 600 €. V odôvodnení rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 na strane 80 sa uvádza, že právnu kvalifikáciu odôvodňuje výška škody, ktorá bola *„súdom ustálená ako minimálna, sumou 40 000,- €“*. Podľa sťažovateľa špecializovaný trestný súd neuviedol, na základe akých vykonaných dôkazov ustálil výšku škody, a preto sa možno len domnievať, že vychádzal z výpovede obžalovaného [REDACTED] uvedenej v odôvodnení jeho rozsudku z 21. mája 2013 na strane 72. Z jeho výpovede vyplýva, že priniesol asi 5 až 6-krát do kasína

20 až 30 kusov žltých a zelených diaľničných nálepiek, pričom jednorazovo ich priniesol 400 až 600 kusov. V tomto prípade aj keby sme pripustili, že určité množstvo diaľničných známok mohlo byť [REDAKOVANÉ] prinesené do kasína, špecializovaný trestný súd mal podľa neho povinnosť v zmysle zásady „*in dubio pro reo*“ ustáliť najnižšiu možnú výšku spôsobenej škody, t. j. 5 x 20 ks žltých a zelených diaľničných nálepiek vynásobené najnižšou hodnotou jednej predanej diaľničnej známky, kým nebude dostatočne preukázaná skutočná výška škody. Z uvedeného vyplýva, že ak by aj bola spôsobená škoda na cudzom majetku, ako to vyžaduje zákonný znak skutkovej podstaty, nebolo možné sa stotožniť s odôvodnením špecializovaného trestného súdu pri jej vyčíslení.

Ďalej sťažovateľ uviedol, že *«z iného uhla pohľadu pri úvahách o výške škody mal odvolací súd vychádzať okrem iného aj z rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 na str. 6, z ktorého vyplýva, že diaľničné známky sa predávali za cenu, ktorá bola cca 50% ich nominálnej hodnoty, pričom zo získanej sumy odvádzali časť [REDAKOVANÉ] podľa jeho požiadaviek a zostávajúcu časť si delili medzi sebou rovným dielom. Z výpovede chráneného svedka [REDAKOVANÉ] ku skutku v bode 6) obžaloby z 20. októbra 2011 na str. 9 v treťom odseku o delení zisku vyplýva, že podstatná časť peňazí zo zisku z predaja diaľničných známok bola pre [REDAKOVANÉ]. Na základe uvedeného, ak aj pripustíme, že celkový zárobok [REDAKOVANÉ] z predaja diaľničných známok predstavoval sumu 4.000 € až 4.300 €, ako to vyplýva z rozsudku z 21. mája 2013 na str. 72, pričom išlo o jeho väčšiu časť (viac ako polovica) z celkového zisku a zvyšok sa delil medzi ďalších 5 osôb rovným dielom, tak suma 4 000 resp. 4 300 € predstavuje 1/4 nominálnej hodnoty predaných diaľničných známok, z čoho logicky vyplýva, že celková výška škody by v tomto prípade bola 16 000 € najviac 17 200 €. Pri zachovaní základnej zásady „*in dubio pro reo*“ je nepochybné, že výška škody nedosahuje sumu 26 000 €, a teda maximálne prichádzalo do úvahy subsumovanie daného skutku pod § 221 ods. 2 TZ.»*

Ani s uvedenými pochybeniami sa najvyšší súd v odvolacom ani dovolacom konaní podľa sťažovateľa nevysporiadali napriek tomu, že podľa neho ide okrem iného o nesprávnu aplikáciu hmotnoprávneho ustanovenia Trestného zákona, ktoré zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie ďalej poukázal na to, že špecializovaný trestný súd vo svojom odôvodnení rozsudku z 21. mája 2013 na strane 80 uviedol: „Okolnosť, že súd ustálil výšku škody aj ďalšou sumou 61.350,50 Eur, ktorá predstavovala hodnotu vydaných diaľničných nálepiek, ktoré sa obžalovaným nepodarilo predat', aj táto čiastka presahuje sumu 26.600,- Eur a naopak súčet súm 101.350,50 Eur, nedosahuje sumu dosahujúcu päťstónásobok sumy 266,- €, t. j. 133.000,- Eur, ktorá by odôvodňovala záver súdu o škode veľkého rozsahu.“ Z uvedeného je podľa sťažovateľa zrejmé, že špecializovaný trestný súd sa zaoberal výlučne argumentáciou, prečo nebol uvedený skutok právne kvalifikovaný podľa § 221 ods. 4 písm. a) Trestného zákona, v ktorom kritériom je spôsobenie škody veľkého rozsahu, avšak vôbec neuvádza, na základe akých vykonaných dôkazov ustálil výšku škody spolu v hodnote 101 350,50 €. Sťažovateľ zdôraznil, že zo samotnej skutkovej vety uvedenej na strane 6 rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 vyplýva, že diaľničné známky pre motorové vozidlá s hmotnosťou do 3,5 t v počte 67 kusov v celkovej hodnote 2 445,50 € a diaľničné známky pre motorové vozidlá od 3,5 t do 12 t v počte 119 kusov v celkovej hodnote 58 905 € boli vydané svedkom [REDACTED], a teda k dispozícii ich mal len samotný [REDACTED]. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že len vo vzťahu k svedkovi [REDACTED] možno hovoriť o konaní, ktoré dospelo do štádia pokusu trestného činu podvodu v zmysle § 14 ods. 1 Trestného zákona, keďže nedošlo k ich predaju, čím by bola spôsobená škoda vo výške 61 350,50 € nevyhnutná pre dokonanie uvedeného trestného činu. Uvedeného skutku v štádiu pokusu sa podľa sťažovateľa mohol dopustiť iba [REDACTED].

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že trestný čin podvodu, ktorého sa mal dopustiť, patrí medzi poruchové delikty, t. j. v tomto prípade následok tohto trestného činu by všeobecne mal znamenať poškodenie objektu trestného činu, konkrétne spôsobenie škody na majetku. Obohatením sa sťažovateľa na úkor iného by zároveň tento trestný čin bol aj dokonaný. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že v prípade vyčíslenia výšky škody ďalšou sumou 61 350,50 €, ktorá predstavovala hodnotu vydaných diaľničných nálepiek, ktoré sa obžalovaným nepodarilo predat', nenastal následok, ktorý predpokladá objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu podľa § 221 Trestného zákona, t. j. spôsobenie škody na majetku vo výške 61 350,50 €, a teda nejde o dokonaný trestný čin. Sťažovateľ

poukázal na to, že pokus vyvoláva nebezpečenstvo rôznej intenzity len v prípade, ak následok môže byť spôsobený. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že pri pokuse trestného činu sa nikdy nerozvinie príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom jeho konania – ako aj v tomto prípade.

Sťažovateľ zároveň poukázal na skutočnosť, že *«skutok č. 6 sa odlišuje tým, že dokazovaním nebolo zistené a ani vo výrokovej vete sa nenachádza zistenie, že na vykonanie tohto skutku mal dať súhlas alebo pokyn prípadne ho schváliť hierarchicky vyššie postavený člen zločineckej skupiny (podľa tvrdenia súdu to musel byť [REDAKOVANÉ] prezývaný [REDAKOVANÉ], alebo minimálne [REDAKOVANÉ]) a ani vykonanie tohto skutku nemuselo byť nikomu nahlásené a pri tomto skutku absentuje aj spôsob del'by zisku charakteristický pre zločinecké skupiny, v ktorých platí zásada, že určitú „šéfom“ stanovenú časť zisku dostanú hierarchicky najvyššie postavené osoby a zvyšok si delia vykonávatelia, resp. páchatelia trestného činu. V prípade, ak znaky zločineckej skupiny nie sú naplnené, nie je možné aplikovať právnu kvalifikáciu v zmysle § 221 ods. 4 písm. b) TZ».*

Napriek tomu, že sťažovateľ uvedené pochybenia špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu rozhodujúceho o odvolaní podrobne popísal v rámci podaného dovolania, v ktorého závere poukazoval okrem dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a h) Trestného poriadku aj na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, najvyšší súd ako súd dovolací sa s jeho argumentáciou nevysporiadal.

Z § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je podľa sťažovateľa zrejmé, že ním predložená argumentácia týkajúca sa nedostatkov postupu súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci [napr. nenaplnenie skutkovej podstaty trestného činu, právna kvalifikáciu skutku v kontexte (ne)preukázanej škody, resp. nevysporiadanie sa s poľahčujúcimi okolnosťami v rámci ukladania trestu] predstavujú chyby, ktoré možno zahrnúť pod pojem nesprávneho právneho posúdenia veci a najvyšší súd ako súd dovolací bol povinný tieto preskúmať a vysporiadať sa s touto argumentáciou v intenciách Trestného poriadku. Postupom najvyššieho súdu v predmetnom konaní podľa sťažovateľa došlo k porušeniu ním označených práv.

Sťažovateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že ani v odôvodnení rozsudku špecializovaného trestného súdu z 23. februára 2012, ani v odôvodnení jeho rozsudku z 21. mája 2013 nie je uvedené, na základe akých dôkazov, resp. tvrdení považoval špecializovaný trestný súd za dostatočne a spoľahlivo preukázané, že predaja diaľničných známkov sa sťažovateľ dopustil. Z vykonaného dokazovania podľa sťažovateľa nebolo spoľahlivo preukázané naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a dôkaz o samotnom konaní, t. j. naplnení objektívnej stránky, podľa neho absentuje úplne.

Podľa sťažovateľa je skutkový záver špecializovaného trestného súdu, že sa dopustil obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) a 4 písm. b) Trestného zákona v rozpore s logikou a z tohto dôvodu arbitrárny, keďže odôvodnenie súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci je všeobecné, nekonkrétne a nepresvedčivé, čo znamená, že tieto súdy nenašli presvedčivú argumentáciu pre ustálenie jeho viny v tomto bode. Uvedeným postupom došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ ďalej namietal dôveryhodnosť a zákonnosť výpovede obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý sa vyjadroval aj ku skutočnostiam, ktoré sa mu nekladú za vinu, a týmto mu súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci *de facto* umožnili beztrestne klamať, čo by nemohla beztrestne urobiť osoba po zákonom poučení v procesnom postavení svedka, a v tomto smere možno podľa sťažovateľa jeho výpoveď považovať za ďalší nezákonný dôkaz. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd ako súd dovolací s touto jeho argumentáciou aj s poukazom na závery rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 43/2011 zo 14. marca 2012 týkajúceho sa rozhodovania súdu na základe nezákonných dôkazov riadne nevysporiadal, a tým zasiahol do jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo veci skutku uvedeného v bode 9 rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013, t. j. obzvlášť závažný zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom

na § 141 písm. a) Trestného zákona sťažovateľ zdôraznil, že domová prehliadka, pri ktorej dobrovoľne vydal predmet, o ktorom sa domnieval, že ide o dymovnicu, bola vykonaná 16. februára 2010. Sťažovateľ poukázal na § 72b zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu vykonania prehliadky upravujúce zánik trestnosti činu nedovoleného ozbrojovania v čase od 1. novembra 2009 do 31. mája 2010, a pritom uviedol, že napriek skutočnosti, že uvedený predmet, ktorý mal byť údajne granátom, bol sťažovateľom dobrovoľne vydaný v čase tzv. zbraňovej amnestie, špecializovaný trestný súd sa pri posudzovaní trestnosti tohto činu touto skutočnosťou vo vzťahu k jeho osobe vôbec nezaoberal. Sťažovateľ nepovažuje dôkazy označené špecializovaným trestným súdom za preukazujúce jeho znalosť vo vzťahu k zaistenému predmetu za nedostatočné s prihliadnutím na výpovede týkajúce sa tvaru granátov svedka [REDAKOVANÉ] a znalca [REDAKOVANÉ], ako aj s prihliadnutím na odmietnutie ním navrhovaného dôkazu – preukazujúceho podľa neho, že bol síce u ženijného vojska, ale v tzv. PRH (pomocné roľnícke hospodárstvo), kde pracoval ako krmič sviň, a z hľadiska náplne svojej práce sťažovateľ neprišiel a ani nemohol prísť do kontaktu s vojenskou technikou. Sťažovateľ v konaní tvrdil, že nevedel o tom, že má v dispozícii ostrý granát a tento predmet dobrovoľne vydal pri domovej prehliadke. Podľa sťažovateľa vzhľadom na to, že sa domnieval, že má doma dymovnicu, nemohlo v jeho prípade dôjsť k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, keďže táto si vyžaduje úmyselné zavinenie.

K ďalšiemu závažnému pochybeniu v predmetnom konaní podľa sťažovateľa došlo na základe uznesenia špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1T 26/2011 zo 17. decembra 2012, ktorým bola do konania pribratá znalecká organizácia a opätovne bol vykonaný znalecký posudok z odboru kriminalistiky, odvetvia pyrotechniky, a to napriek skutočnosti, že vec bola spotrebovaná, a teda fyzicky neexistovala. Zaistený predmet teda nemohol byť znalcovi predložený, a preto ani nebolo možné znalecky ho skúmať a zodpovedať na týmto súdom kladené otázky. S ohľadom na uvedené mal špecializovaný trestný súd podľa sťažovateľa postupovať podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku (obdobne ako v prípade [REDAKOVANÉ] obžalovaného zo spáchania prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania

a obchodovania s nimi, ktorého podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona spod obžaloby oslobodil) a oslobodiť ho ako obžalovaného spod obžaloby, pretože v prípade zaisteného predmetu – údajného granátu nebolo možné opakovať znalecké dokazovanie, a preto podľa sťažovateľa neexistuje žiaden relevantný dôkaz, že sa stal skutok, pre ktorý bol odsúdený. Sťažovateľ s poukazom na odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu zo 16. júla 2015 uviedol, že sa s ním nemôže stotožniť, pretože namietal v prvom rade nezákonnosť dôkazov, na základe ktorých súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci dospeli k záveru o vine a ktoré podľa jeho názoru nemohli byť jedným z usvedčujúcich dôkazov práve s ohľadom na ich rozpor so zákonom.

V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal aj na ustálenú judikatúru týkajúcu sa rozhodovania súdu v prípade nejednoznačnosti výsledkov vykonaného dokazovania (R 14/1964) a následne konštatoval, že vzhľadom na tzv. zbraňovú amnestiu mal špecializovaný trestný súd aplikovať § 285 písm. b) Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa uvedené pochybenie špecializovaného trestného súdu zostalo bez povšimnutia najvyššieho súdu, ktorý sa s uvedenou argumentáciou predloženou sťažovateľom riadne nevysporiadal.

Sťažovateľ uviedol, že sa nestotožňuje ani s právnou kvalifikáciou skutku podľa § 295 ods. 1 písm. a) a 4 písm. a) Trestného zákona, pretože z odôvodnenia rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 podľa neho nie je jasné, na základe akých skutočností a vykonaných dôkazov dospel špecializovaný trestný súd k záveru, že uvedený čin spáchal on ako člen nebezpečného zoskupenia.

Sťažovateľ je toho názoru, že *«samotné tvrdenia spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ], že v skupine sa používali aj granáty, nemôže bez ďalšieho byť dostatočným dôkazom preukazujúcim, že spáchal tento skutok ako člen nebezpečného zoskupenia a nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že aj keby zaistený predmet bol skutočne granátom, musel sťažovateľ o tom vedieť a mal tento predmet pre účely zločineckej skupiny, a teda aj ako člen zločineckej skupiny. Takýto záver pri absencii ďalších dôkazných prostriedkov nepreukazuje súvislosť medzi držbou zaisteného predmetu a údajným používaním granátov zločineckou skupinou, a teda nie sú naplnené všetky kvalifikačné prvky pojmu zločinecká*

skupina. Navyše neexistuje jediný priamy dôkaz o tom, že tento konkrétny zaistený predmet pochádza z trestnej činnosti zločineckej skupiny, alebo či mal byť použitý na spáchanie niektorého z trestných činov uvedených v § 129 ods. 3 TZ, na účely priameho alebo nepriameho získania finančnej alebo inej výhody. Uvedenú situáciu sťažovateľ ilustroval na príklade trestného konania vedeného pred Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 2T/52/2010 v trestnej veci ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20 TZ (spoločne bol obvinený s [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] za údajný skutok zo dňa 27. 9. 2009). V uvedenej trestnej veci bol dňa 17. 3. 2011 vydaný oslobodzujúci rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21. 3. 2011. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že napriek tomu že skutok sa mal údajne stať v čase, kedy v zmysle obžaloby mala existovať zločinecká skupina, sťažovateľovi ako aj ostatným spoluobžalovaným bolo kladené za vinu spáchanie tohto skutku „obyčajným spolupáchateľstvom“. Preto zdôrazňuje, že je toho názoru, že aj v prípade, ak aj súd mal za preukázanú existenciu zločineckej skupiny, nemôže to automaticky bez ďalšieho viesť k záveru, že akákoľvek údajná trestná činnosť bola spáchaná v spojitosti s členstvom v zločineckej skupine. Ani týmto argumentom sa odvolací súd nezaoberal.».

Vzhľadom na uvedené vady dovolaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu z 28. novembra 2013 možno toto rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné, čím opätovne dochádza k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Takýmito nedostatkami bol poznačený aj rozsudok špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 a jeho vydaniu predchádzajúci postup, na čo sťažovateľ poukázal v rámci ním podaného odvolania argumentujúc, že v odôvodnení tohto rozsudku absentovalo uvedenie dôkazov, ktorými sú preukázané jednotlivé znaky skutkovej podstaty trestného činu obsiahnuté v rámci skutkových zistení tohto, a to tak vo vzťahu ku skutku uvedenom v bode 6, ako aj ku skutku uvedenom v bode 9 rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013. Sťažovateľ taktiež uviedol, že ak nebolo preukázané samotné spáchanie skutku, nemohlo byť následne ani kvalifikované podľa § 295 ods. 1 písm. a) a 4 písm. a) Trestného zákona.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, musí byť v zmysle § 120 ods. 3 Trestného poriadku (teraz § 163 ods. 3 Trestného poriadku) vyjadrená v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku. Nestačí vyjadriť túto okolnosť iba v tzv. právnej vete a v použitom zákonom ustanovení (R 24/2004).

Ku skutku uvedenom v bode 9 rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 sťažovateľ ďalej uviedol, že obhajoba na pojednávaní navrhovala dôkazy (o zaradení mojej osoby do PRH na pozíciu kŕmiča sviň), avšak špecializovaný trestný súd tento návrh zamietol a nesprávne a v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona ustálil záver o spáchaní trestného činu. V zmysle uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že špecializovaný trestný súd účelovo vykonával a hodnotil navrhované dôkazy, čo je v príkrom rozpore so zásadami trestného konania, a že z odôvodnenia nevyplýva jednoznačný záver nevzbudzujúci pochybnosti o vine obžalovaného.

V neposlednom rade sťažovateľ v rámci odvolania poukázal na skutočnosť, že ako jedinému z obžalovaných mu špecializovaný trestný súd ponechal nezmenenú výšku trestu odňatia slobody, a to napriek jeho priznaniu k spáchaniu skutku uvedenému v bode 1 obžaloby a ostatným poľahčujúcim okolnostiam, ktoré zostali týmto súdom nepovšimnuté. V súvislosti s podľa sťažovateľa zjavnými a neodôvodnenými rozdielmi vo výške uložených trestov odňatia slobody poukázal na tresty uložené v rámci uvedeného konania zostávajúcim spoluodsúdeným.

Z už uvedeného je podľa sťažovateľa zrejmé, že uvedeným postupom a rozhodnutiami súdov zúčastnenými na rozhodovaní predmetnej veci došlo k porušeniu ním označených práv.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nálež, v ktorom vysloví, že postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 26/2011, postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 6/2013 a v konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 3/2015, ako aj rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 3/2015 zo 16. júla 2015 v spojení s rozhodnutím

najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 6/2013 z 28. novembra 2013 v spojení s rozhodnutím špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK 1 T 26/2011 z 21. mája 2013 boli porušené jeho základného práva podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 13 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a 3 a 4, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a 8 a čl. 13 dohovoru, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 3/2015 zo 16. júla 2015 zruší a vec vráti najvyššiemu súdu a zároveň prizná sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 355,73 €.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 13 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a 3 a 4, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a 8 a čl. 13 dohovoru postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 26/2011, postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 6/2013 a v konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 3/2015, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 3/2015 zo 16. júla 2015 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 6/2013 z 28. novembra 2013 v spojení s rozsudkom špecializovaného

trestného súdu sp. zn. PK 1 T 26/2011 z 21. mája 2013. K porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci

- nevyhodnotili dôkazy získané postupom podľa § 116 Trestného poriadku predložené v tomto konaní (analýza telefonických rozhovorov a ich prepisov, analýza telefonických kontaktov odsúdeného [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ]) po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 10/2014 z 23. apríla 2014 v dôsledku jeho účinkov ako nezákonné,

- dostatočne v jeho prípade nezohľadnili priznanie ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 ods. 1 Trestného zákona, t. j. v súvislosti s uložením neprimeraného trestu,

- v časti týkajúcej sa skutku uvedenom v bode 6 [obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) a 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) a na § 141 písm. a) Trestného zákona] nepreukázali dostatočne naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu v prípade sťažovateľa v kontexte preukázania objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podvodu (preukázanie konania smerujúceho k predaju diaľničných známok) jedine výpoveďou chráneného svedka, nedostatočne preukázanej, resp. nepreukázanej výšky škody, ako aj nepreukázania následku, ktorý predpokladá objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu podvodu, a napokon taktiež nenaplnenie znakov zločineckej skupiny v prípade tohto skutku,

- v časti týkajúcej sa skutku uvedenom v bode 9 [obzvlášť závažný zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) a 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona] nevykonali ním navrhnuté dôkazy preukazujúce, že si nebol vedomý funkčnosti zaisteného predmetu (nenaplnenie subjektívnej stránky trestného činu – pretože sa mylne domnieval, že zaistený predmet je dymovnica), nemohli vykonať opätovné znalecké dokazovanie pre neexistenciu zaisteného predmetu skúmania (granátu) a nezohľadnili, že sa na neho mala vzťahovať tzv. zbrojná amnestia.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu zo 16. júla 2015 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu z 28. novembra 2013 a jemu predchádzajúcim postupom

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením označených práv uznesením najvyššieho súdu zo 16. júla 2015 a rozsudkom najvyššieho súdu z 28. novembra 2013 preskúmal obsah odôvodnení uvedeného uznesenia i rozsudku, ako aj obsah rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 v rozsahu, v ktorom na tento rozsudok uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu odkazujú.

Vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu z 28. novembra 2013 považoval ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti za zachovanú v súlade so svojou judikatúrou, v ktorej zaujal názor, že v prípade podania opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu v tomto prípade vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu z 28. novembra 2013 (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, resp. porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53 a 54).

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa porušenia jeho práv nevyhodnotením dôkazov (analýza telefonických rozhovorov a ich prepisov, analýza telefonických kontaktov odsúdeného [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ]) v dôsledku účinkov vydaného nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 10/2014 z 23. apríla 2014 ako nezákonných najvyšší súd v uznesení zo 16. júla 2015 v podstatnom uviedol:

„Dovolací súd sa nestotožnil ani s názorom dovolateľa, že s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR z 29. apríla 2014, PL. ÚS 10/2014 sú dôkazy získané postupom podľa § 116 Tr. por. (analýza telefonických rozhovorov a ich prepisov, analýza telefonických kontaktov odsúdeného [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ]) nezákonné. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že dovolaciemu súdu je známy aj nález Ústavného súdu SR z 29. apríla 2015 v danej veci, ktorým bol vyslovený nesúlady ustanovení § 58 ods. 5 až ods. 7, § 63 ods. 6

zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, § 116 Tr. por. a § 76a ods. 3 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov s čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, ods. 3 a čl. 22 Ústavy SR, čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2, ods. 3, čl. 13 Listiny základných práv a slobôd a čl. 8 Dohovoru. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že zmena, resp. zrušenie procesných predpisov, ku ktorým dôjde prijatím neskoršieho zákona, resp. rozhodnutia ústavného súdu platí vždy do budúcnosti, t. j. nemá spätnú účinnosť a nemôže sa uplatniť pri hodnotení prípustnosti dôkazov vykonaných skôr, v súlade s vtedy platnou a účinnou právnou úpravou. V danej trestnej veci boli údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke zabezpečené v čase pred rozhodnutím Súdneho dvora a Ústavného súdu SR a to plne v súlade s Trestným poriadkom, preto tu v žiadnom prípade nie je možné uplatniť tzv. pravú retroaktivitu, ktorá by spätne spôsobila neprípustnosť použitia týchto dôkazov.“

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že za výnimku zo zásady, podľa ktorej výklad zákonov prislúcha predovšetkým všeobecným súdom, treba považovať výklad ustanovení zákona o ústavnom súde. V danom prípade ide najmä o výklad tých ustanovení zákona o ústavnom súde, z ktorých možno vyvodiť právne účinky jeho nálezov vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach. Konkrétne ide najmä o ustanovenia § 41a a § 41b v spojení s § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pre označené ustanovenia zákona o ústavnom súde je charakteristické vzájomné pôsobenie princípu ochrany a zachovania ústavnosti na jednej strane a princípu právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú neoddeliteľnou súčasťou princípu právneho štátu vyjadreného v čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy. Princíp ochrany a zachovania ústavnosti sa realizuje v danom prípade samotným rozhodovaním ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy a jeho následnými právnymi účinkami na rozhodnutia, resp. rozhodovanie súdov a iných orgánov verejnej moci v individuálnych veciach. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch: jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia ústavného súdu) a jednak na zachovaní právoplatnosti rozhodnutí súdov a iných orgánov verejnej moci

vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti. Podľa názoru ústavného súdu pri kolízii spomínaných princípov treba dať prednosť jednoznačne princípu zachovania a ochrany ústavnosti, a to za súčasného spolupôsobenia brzd vyplývajúcich z uplatnenia princípu právnej istoty (II. ÚS 72/06, IV. ÚS 29/06, mutatis mutandis I. ÚS 51/06).

Opierajúc sa aj o uvedené východiská zákonodarca pri prijímaní zákona o ústavnom súde rozlíšil vplyv účinkov nálezov ústavného súdu vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach na tie, ktoré boli v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky už právoplatne skončené (§ 41b zákona o ústavnom súde), a tie, ktoré ešte v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky neboli právoplatne skončené (§ 41a zákona o ústavnom súde). V oboch prípadoch ale zákonodarca umožnil v záujme uplatnenia princípu ochrany a zachovania ústavnosti do miery zlučiteľnej s princípom právnej istoty konvalidovať nepriaznivé účinky rozhodnutí súdov alebo iných orgánov verejnej moci v individuálnych veciach, ktoré vyplývajú, resp. by vyplývali z aplikácie ustanovení právnych predpisov, ktoré v konaní o súlade právnych predpisov označil ústavný súd za nesúladné s ústavou (II. ÚS 356/06).

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie poukázal na nález sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 týkajúci sa ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona časti za bodkočiarkou, v ktorom ústavný súd konštatoval, že ním prijatý nález, podľa ktorého právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s ústavou je dôvodom obnovy konania „*ex lege*“ na základe § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde. Podľa sťažovateľa sa v jeho veci podkladom pre rozhodovanie súdu stal dôkaz získaný na základe ustanovenia právneho predpisu, ktorý na základe nálezu ústavného súdu stratil účinnosť z dôvodu jeho rozporu s ústavou, a preto tento dôkaz možno podľa neho označiť za nezákonný, pôsobiaci zásah do jeho základných práv a slobôd a zadávajúci dôvod pre povolenie obnovy konania v tejto veci.

V danom prípade bola sťažovateľom označeným nálezom sp. zn. PL. ÚS 10/2014 z 29. apríla 2014 konštatovaná ústavná nesúladnosť ustanovenia § 58 ods. 5 až 7 a § 63

ods. 6 zákona o elektronických komunikáciách, § 116 Trestného poriadku a § 76a ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov s čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ústavy, čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a 3 a čl. 13 listiny a čl. 8 dohovoru. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa je podľa ústavného súdu potrebné predovšetkým poukázať na skutočnosť, že závery vyslovené v náleze sp. zn. PL. ÚS 10/2014 z 29. apríla 2014 nemajú vplyv na zmenu právneho stavu, t. j. zmenu zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu. Ústavným súdom konštatovaná nesúladnosť uvedených ustanovení s ústavou, listinou a dohovorom bola nálezom sp. zn. PL. ÚS 10/2014 z 29. apríla 2014 vyslovená z toho dôvodu, že tieto ustanovenia nestanovujú dostatočné garancie ochrany pred neprípustným zásahom do práva na súkromie, pretože okrem iného nepodmieňujú zisťovanie údajov o uskutočnenej komunikačnej prevádzke zo strany orgánov činných v trestnom konaní požiadavkou nevyhnutnosti, ďalej preto, že pre ich aplikáciu neustanovujú účinné prostriedky kontroly, a taktiež preto, že neprikladajú žiaden význam povahe a závažnosti trestného činu, pre ktorý je trestné konanie vedené, t. j. umožňujú orgánom činným v trestnom konaní vykonať zásah do práva na súkromie, ktorý nespĺňa požiadavku nevyhnutnosti a proporcionality v užšom slova zmysle, inak povedané, umožňujú neoprávnený zásah do ústavou chránených základných práv a slobôd. Uvedená skutočnosť, t. j. vyslovenie nesúladu týchto ustanovení s ústavou, listinou a dohovorom, ale neznamená, že všetky zásahy už orgánmi činnými v trestnom konaní na základe nich vykonané boli neoprávnené a porušujúce základné práva a slobody dotknutých osôb. Vzhľadom na uvedené nemožno argumentáciu sťažovateľa, v ktorej neuviedol dostatočné dôvody spochybňujúce oprávnenosť zásahu orgánov činných v trestnom konaní do jeho práva na súkromie, považovať za právne relevantnú, t. j. zakladajúcu dôvod na vyslovenie porušenia ním označených práv.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, podľa ktorej súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci dostatočne v jeho prípade nezohľadnili priznanie ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 ods. 1 Trestného zákona, t. j. v súvislosti s uložením neprimeraného trestu, najvyšší súd v uznesení zo 16. júla 2015 v podstatnom uviedol:

„V tomto smere neobstoja námietky dovolateľa, že v dôsledku toho, že mal byť oslobodený spod obžaloby pre skutok č. 10/ obžaloby (nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami) a že spáchanie skutku č. 6/ obžaloby (podvod) mu nebolo preukázané, mu súd mohol ukladať len trest za skutok v bode 1/ obžaloby (založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny) rešpektujúc prevahu poľahčujúcich okolností (priznanie a oľutovanie skutku, vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil výrok o treste u obvineného [REDAKOVANÉ] a uložil mu súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Okrem trestu odňatia slobody mu uložil aj trest prepadnutia veci. Keďže mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok z 5. marca 2012, sp. zn. 2T/41/2012, ktorý zrušil o výroku o treste, uložený peňažný trest, tento mu spolu s náhradným trestom odňatia slobody uložil aj v rámci ukladania súhrnného trestu. V tomto smere dovolací súd nezistil, že by obvinenému bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v rozpore s pravidlami jeho ukladania, mimo trestnej sadzby podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Rovnako nezistil, že by mu bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.“

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku z 28. novembra 2013 vo vzťahu k tejto argumentácii sťažovateľa v podstatnom uviedol:

„Ku skutku sa napokon priznal aj obžalovaný [REDAKOVANÉ], avšak s tým, že žiadnej ďalšej trestnej činnosti sa v rámci skupiny nedopustil a neprijímal ani žiadne pokyny od iných, vyššie postavených členov, teda ako by bol len členom nejakého šachového krúžku, na čo súd nemohol prihliadať a následne ani ako na výraznú poľahčujúcu okolnosť pri rozhodovaní o treste.“

Z uvedeného je zrejmé, že tvrdenie sťažovateľa o nezohľadnení poľahčujúcich okolností v jeho prípade sa nezakladá na pravde. Súdny zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci zohľadnili mieru závažnosti poľahčujúcej okolnosti u sťažovateľa (priznania sťažovateľa) v spojení s ďalšími ním v konaní prezentovanými konkrétnymi tvrdeniami,

pričom práve s ohľadom na obsah uvedených tvrdení najvyšší súd konštatoval, že priznaniu sťažovateľa ako poľahčujúcej okolnosti nemohla byť priznaná výrazná závažnosť pri zohľadňovaní jemu uloženého trestu. Uvedený záver je podľa názoru ústavného súdu dostatočne odôvodnený, a teda ústavne akceptovateľný.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa skutku uvedenom v bode 6 [obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) a 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) a na § 141 písm. a) Trestného zákona] spočívajúcej v námietke o nepreukázaní naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu v prípade sťažovateľa v kontexte preukázania objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podvodu (preukázanie konania smerujúceho k predaju diaľničných známk) jedine výpoveďou chráneného svedka, nedostatočne preukázanej, resp. nepreukázanej výšky škody, ako aj nepreukázanie následku, ktorý predpokladá objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu podvodu, nenaplnenie znakov zločineckej skupiny v prípade tohto skutku, najvyšší súd v uznesení zo 16. júla 2015 uviedol:

„Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nenapĺňa ani námietka obvineného o nedokázaní skutku v bode 6/ obžaloby vzhľadom k už uvedenej viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom.“

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku z 28. novembra 2013 v súvislosti s uvedenou argumentáciou sťažovateľa uviedol:

«Ku skutku pod bodom 6/ je potrebné uviesť, že z viacerých dôkazov bolo preukázané, že „obchod“ s diaľničnými nálepkami do zločineckej skupiny priniesol obžalovaný [REDAKOVANÉ] cez obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Priamo na ich predaji sa podieľali aj obžalovaní [REDAKOVANÉ] (výpoveď obžalovaného [REDAKOVANÉ], svedka [REDAKOVANÉ]), obžalovaného [REDAKOVANÉ] jednoznačne usvedčoval obžalovaný [REDAKOVANÉ]. O predaji falošných nálepiek seneckou skupinou mal vedomosti aj odsúdený [REDAKOVANÉ] aj s tým, že falošné doklady k nim zabezpečí práve obžalovaný [REDAKOVANÉ]. Nepriamo mal takúto informáciu sprostredkovanú aj svedok [REDAKOVANÉ], svedkovi [REDAKOVANÉ] falošné nálepky ukazoval priamo obžalovaný [REDAKOVANÉ] s tým, že ide o „falce“ z Bratislavy.

Na zaistených nálepkách boli nájdené otlaky prstov obžalovaného [REDAKOVANÉ].

Pri ustálení výšky škody súd prvého stupňa vychádzal z minimálne preukázanej výšky škody, aj keď výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] považoval za vierohodnú, nevytlúčil, že v množstve predaných nálepiek by mohlo dôjsť k menším nepresnostiam, a preto vychádzal najmä z výpovede obžalovaného [REDAKOVANÉ] a vecných dôkazov a skutok kvalifikoval miernejšie, používajúc zásadu in dubio pro reo.

Obžalovaný [REDAKOVANÉ] najskôr uviedol, že za nálepky odovzdané [REDAKOVANÉ] dostal 41 000 € č. 1. 973 a nasl. (zv. 3), neskôr (zv. 24) uvádzal zisk 1,6 mil. Sk - cca 53 000 €. Svedok [REDAKOVANÉ] pritom priznal svoj zisk z predaja nálepiek na nákladné vozidlá asi 700 000 Sk, na osobné vozidlá 30 000 Sk a „zo stredných“ 300 - 400 000 Sk s tým, že takéto sumy získali aj obžalovaní [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obžalovaný [REDAKOVANÉ] menej, koľko išlo [REDAKOVANÉ] sa vyjadriť nevedel. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] im zakázal, aby nálepky použili na vlastných vozidlách. Z rozsahu tohto skutku a zisku z trestnej činnosti je vylúčené, že by sa podiel neodvádzal aj vyššie postaveným členom.

Aj obžalovaný [REDAKOVANÉ] potvrdil verziu svedka [REDAKOVANÉ], že to bola robota [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], najskôr dostali 1 000 ks nálepiek na osobné automobily, neskôr po 1 000 ks na „Avie“ aj na nákladné automobily, celé to riadil práve [REDAKOVANÉ]. Pričom Špecializovaný trestný súd u obžalovaného [REDAKOVANÉ] skutok kvalifikoval len v spolupáchateľstve s obžalovaným [REDAKOVANÉ], nie ako spáchaný členom nebezpečného zoskupenia, keďže ho v skutku pod bodom 1/ neuznal vinného ako člena zločineckej skupiny, ale len ako činného pre takúto skupinu.

Aj odvolací súd sa preto stotožnil s úvahami prvostupňového súdu pri právnom posúdení tohto skutku.»

Z obsahu odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu zo 16. júla 2015 je zrejmé, že s ohľadom na obmedzený revízny princíp uplatňovaný v dovolacom konaní sa tento súd námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa hodnotenia naplnenia zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, t. j. hodnotením skutkových zistení súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci, nezaoberal a jeho záver týkajúci sa aplikácie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku spôsobujúceho obmedzenie práv

sťažovateľa, resp. obmedzenie rozsahu prieskumnej právomoci najvyššieho súdu v tomto konaní, je aj podľa názoru ústavného súdu plne ústavne akceptovateľný.

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku z 28. novembra 2013 venoval pozornosť aj námietkam sťažovateľa a v tejto súvislosti je potrebné osobitne podľa ústavného súdu poukázať na to, že sa v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia odvolal plne aj na závery špecializovaného trestného súdu uvedené v jeho rozsudku z 21. mája 2013. Závery popísané špecializovaným trestným súdom predovšetkým v rozsudku z 21. mája 2013 vo vzťahu k skutku uvedenom v bode 1 a skutku uvedenom v bode 6 dávajú plnú odpoveď na argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa nenaplnenia jednotlivých znakov skutkovej podstaty podvodu v danom prípade. Vo vzťahu k záveru súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci o naplnení objektívnej stránky trestného činu podvodu aktívnym predajom falošných diaľničných nálepiek sťažovateľom možno konštatovať, že tento záver vyplýva z viacerých dôkazov predložených v rámci vykonaného dokazovania popísaných a konkretizovaných nielen vo vzťahu k skutku uvedenom v bode 6, ale taktiež z dôkazov popísaných a vykonaných vo vzťahu k skutku uvedenom v bode 1 (zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona), na základe ktorých možno získať podrobný obraz o fungovaní tejto zločineckej skupiny a možnostiach jednotlivcov do nej patriacich vo vzťahu k páchaniu trestnej činnosti takpovediac „na vlastnú päsť“, resp. mimo tejto zločineckej skupiny. Zo záverov súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci možno taktiež vyvodiť záver o spôsobe, akým bola v konaní ustálená minimálna výška spôsobenej škody (špecializovaný trestný súd vychádzal zo samotnej výpovede jedného zo spoluodsúdených a vecných dôkazov vykonaných v konaní). Uvedené právne závery súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci podľa názoru ústavného súdu nie sú poznačené arbitrárnosťou, sú logické, podložené poukázaním na konkrétne v konaní preukázané skutkové zistenia a aj plne ústavne akceptovateľné.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa skutku uvedenom v bode 9 [obzvlášť závažný zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) a 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a)

Trestného zákona] v súvislosti s nevykonaním ním navrhnutých dôkazov preukazujúcich, že si nebol vedomý funkčnosti zaisteného predmetu (nenaplnenie subjektívnej stránky trestného činu – mylne sa domnieval, že ide o dymovnicu), s nemožnosťou vykonania opätovného znaleckého dokazovania pre neexistenciu zaisteného predmetu skúmania (granátu) a s argumentáciou, podľa ktorej sa na neho mala vzťahovať tzv. zbrojná amnestia, najvyšší súd v uznesení zo 16. júla 2015 uviedol:

«K námietke o procesnej nespôsobilosti znaleckého posudku týkajúceho sa „granátu“, ktorý znalci v čase skúmania nemali k dispozícii dovolací súd uvádza nasledovné:

závery odvolacieho súdu vyjadrené v rozhodnutí sp. zn. 6 To 4/2012 sa týkajú len tých uznesení o pribratí znalcov, ktoré boli vydané až potom, čo bolo vznesené obvinenie jednotlivým osobám a znaleckých posudkov, na základe týchto uznesení vypracovaných, ktoré boli rozhodujúce pre posúdenie viny.

Z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že uznesením zo 16. februára 2010, ČVS: PPZ-25/BOK-B1-2010, bolo [REDAKOVANÉ] vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a pokračujúci obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a/ Tr. zák. Pri domovej prehliadke vykonanej 16. februára 2010 na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie z 13. februára 2010, BB-ŠTS-V-156-1/10-Ntt-127, bol okrem iného nájdený a odňatý čierny granát bez označenia s poistkou. Uznesením zo 17. februára 2010, ČVS:PPZ-25/BOK-B1-2010, bola do konania v zmysle § 142 ods. 1, § 143 ods. 1 Tr. por. pribratá znalecká organizácia - Kriminalistický a expertízny ústav PZ na podanie znaleckého posudku z odboru kriminalistika, odvetvia kriminalistická pyrotechnika. Znalecký posudok, č. PPZ-1972/KEU-BA-EXP-2010, bol vypracovaný 3. mája 2010. Pre tento skutok (obzvlášť závažný zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák.) bolo trestné stíhanie začaté a obvinenie [REDAKOVANÉ] vznesené 23. júla 2010.

Odsudzujúci rozsudok z 21. mája 2013 v časti týkajúcej sa tohto skutku bol založený na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané zákonným spôsobom - zápisnica o vykonaní domovej prehliadky spolu s fotodokumentáciou, pri ktorej bol odňatý čierny granát bez označenia s poistkou, výsluch znalca [REDAKOVANÉ], ktorý bol osobne prítomný

pri odistení a odpálení granátu, listinný dôkaz preukazujúci jeho odpálenie, správa z vojenského archívu Ministerstva obrany k zaradeniu obvineného [REDACTED] na základnej vojenskej službe. ...

Právna kvalifikácia skutku v bode 9/ rozsudku je správna. Skutok napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a/ Tr. zák. Dovolací súd pri tom vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, tak ako ho zistili a ustálili súd nižších stupňov. Neobstojí ani tvrdenie obvineného o zániku trestnosti činu, pretože tzv. zbraňová amnestia, na ktorú dovolateľ poukazuje a ktorá v zmysle § 72b zák. č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive trvala od 1. novembra 2009 do 31. mája 2010 sa na tento druh zbrane nevzťahovala. Ručné granáty tohto typu (RG -4) patria medzi vojenský materiál a používajú sa výhradne v ozbrojených silách a zboroch. Ich legálne nadobudnutie nepovolanými osobami nie je možné. Okrem toho nebola splnená ďalšia z podmienok zániku trestnosti činu nedovoleného ozbrojovania - dobrovoľné odovzdanie do úschovy. Zo zápisnice o vykonanej domovej prehliadke je zrejmé, že obvinený po predchádzajúcej výzve v zmysle § 104 Tr. por. uviedol, že žiadne zbrane a náboje v dome nemá a až následnou prehliadkou bol tento granát nájdený v kuchynskej linke a následne odňatý.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôže napĺňať ani poukaz na to, že v konaní nebola naplnená subjektívna stránka trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami v dôsledku negatívneho skutkového omylu (mylne sa domnieval, že išlo o dymovnicu). Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. totiž môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy nie samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.»

Najvyšší súd v rozsudku z 28. novembra 2013 vo vzťahu k uvedenej argumentácii sťažovateľa v podstatnom uviedol:

«Správne postupoval prvostupňový súd, keď neuveril obrane obžalovaného [REDACTED] (bod 9/), ktorý jednak tvrdil, že granát dobrovoľne vydal pri domovej prehliadke, tak sa

na neho mala vzťahovať tzv. zbraňová amnestia, na druhej strane tvrdil, že nevedel, že išlo o ostrý granát (potom ho ako atrapu nemusel na výzvu odovzdávať). Bolo zistené, že obžalovaný riadne absolvoval základnú vojenskú službu, ide o dospelého primerane vzdelaného muža, u ktorého nie je dôvod predpokladať nejakú mentálnu poruchu, ktorý sa so zbraňami, vrátane granátov stretol aj v rámci jeho zločineckej skupiny. Z vykonaných dôkazov je nesporné, že skupina používala prenajatú garáž na uskladnenie aj granátov, pričom do nej mali prístup výlučne obžalovaní [REDAKOVANÉ] a obžalovaný [REDAKOVANÉ]. Nakoľko obžalovaný [REDAKOVANÉ] mal problém ju vôbec otvoriť, obsluhoval ju práve obžalovaný [REDAKOVANÉ], z čoho možno vyvodit' záver, že bol akýmsi „zbrojárrom“ v skupine a bol si dobre vedomý, že bez povolenia prechovával hromadne-účinnú zbraň ako člen zločineckej skupiny, čomu zodpovedalo aj právne posúdenie skutku v napadnutom rozsudku.»

Z uvedeného je zrejmé, že v predmetnom konaní bola opätovne do konania pribratá znalecká organizácia z odvetvia pyrotechniky, za ktorú mal znalecký posudok vypracovať znalec [REDAKOVANÉ], ktorý vypracoval v prípravnom konaní aj predchádzajúci procesne nespôsobilý znalecký posudok, pri vypracovaní ktorého pri skúške funkčnosti zaisteného predmetu došlo k jeho výbuchu. Z rozhodnutí súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci je zrejmé, že pri ustáľovaní záverov vo vzťahu k skutku uvedenému v bode 9 nevychádzali zo znaleckého posudku, ale z výpovede znalca [REDAKOVANÉ] a z prečítanej správy, na základe ktorej dospeli k záveru o funkčnosti granátu ako zaisteného predmetu (pozri s. 89 rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013). V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa jeho nevedomosti týkajúcej sa funkčnosti zaisteného predmetu súdy poukázali na presvedčivé dôkazy rozporujúce toto tvrdenie, a to nielen na správu týkajúcu sa absolvovanej základnej vojenskej služby, ale najmä na výpovede jeho spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], fotodokumentáciu ďalších druhov pyrotechniky, existenciu prenajatej garáže, v ktorej táto skupina uskladňovala aj granáty a do ktorej mal prístup aj sťažovateľ a pod. (s. 89– 90 rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 28. novembra 2013).

Z uvedeného je zrejmé, že v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa nevykonania dôkazov súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci poukázali na konkrétne v predmetnom konaní vykonané z hľadiska ich skutkových záverov relevantné dôkazy a následne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonali selekciu dôkazov navrhnutých sťažovateľom. Súd rozhodujúci vo veci samej, resp. o obžalobe je ako jediný v predmetnom konaní oprávnený posúdiť význam dôkazu navrhovaného procesnou stranou, a to v rámci obsahového kontextu vykonaného dokazovania posúdením množstva, kvality a závažnosti dôkazov, ktoré už boli v danej veci vykonané. V danom prípade ústavný súd nevidel prvky zjavnej svojvôle súvisiacej so selekciou dôkazov, resp. odmietnutím vykonať sťažovateľom navrhnuté dôkazy v pomere s rozsahom, kvalitou a množstvom dôkazov, ktoré súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci konkrétne na preukázanie svojich záverov označili, a preto sa ústavný súd s týmito závermi plne stotožnil.

Vo vzťahu k argumentácii týkajúcej sa tzv. zbraňovej amnestii ústavný súd poznamenáva, že závery najvyššieho súdu (s. 11 uznesenia najvyššieho súdu zo 16. júla 2015), podľa ktorých zaistený predmet nepodliehal pod tzv. zbraňovú amnestiu a navyše nebol sťažovateľom vydaný dobrovoľne, sú v tomto prípade absolútne vyčerpávajúce, a teda aj plne ústavne akceptovateľné, t. j. ústavný súd v súvislosti s uvedenou argumentáciou sťažovateľa nezistil dôvod na vyslovenie ním označených práv.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 a jemu predchádzajúcim postupom

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V prípadoch, pri ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojho ústavou garantovaného práva v trestnom konaní, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietať také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. pozri napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

V záujme ochrany svojich práv mal sťažovateľ v súlade s § 306 a nasl. Trestného poriadku možnosť predložiť svoju argumentáciu prostredníctvom podaného odvolania proti rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 najvyššiemu súdu, do právomoci ktorého patrí rozhodovanie o uvedenom opravnom prostriedku. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2013 v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu na ďalšie prerokovanie a rozhodnutie v tejto veci.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016